

Kate Quinn

De Briar-club

Vertaald door Frank van der Knoop

De Fontein

1

Pete

Lieve Kitty,

Vind je 'Briarwood House' veelbelovend klinken? We zullen het zien!

Ik wou dat je hier was.

- Grace

De straat straalde in het licht van de junizon, door de ramen van een van de huizen was een jazzsaxofoon te horen, ergens op Capitol Hill liep senator McCarthy met namenlijsten van Amerikaanse communisten te zwaaien en voor de deur van Briarwood House stond een nieuwe woonster. Haar schaduw viel over Pete, die bezig was een spijker in de klapperende hordeur te slaan. Hij keek op en zag een lange vrouw met een rode baret en een lange dos goudbruin haar.

'Goedendag,' zei ze. Ze had een zachte stem met een lizig middenwestenaccent en ze knikte naar het bordje in het raam. 'Klopt het dat er kamers vrij zijn?'

Pete krabbelde overeind en liet zijn hamer vallen. Hij dacht nog wel dat hij zo goed had opgelet. Glurend over zijn gereedschapskist had hij de straat in de gaten gehouden, op zijn hoede voor tumult. Niet dat er ooit echt tumult op het plein was geweest, maar je wist maar nooit. Stel je voor dat een of andere nietsnut van de Warring-bende zijn pistool leegschoot in de vlak om de hoek gelegen Amber Club en er met een tas vol poen vandoor ging? Als dat gebeurde en FBI-agenten onderzoek kwamen doen, zouden ze naar de duistere gedaante aan de overkant worden gestuurd. *Als je wilt weten wat erachter zit, moet je met die privédetective in Briarwood House praten. Pistolen Pete hoort en ziet alles.* En dan zou

Pete opstaan, zijn peuk weggoeien, zijn oude deukhoed rechtzetten...

In plaats daarvan was er ongemerkt een vrouw op hem afgelopen terwijl hij de hor vasttimmerde en had hij bijna zijn hamer op haar espadrilles met lintveters laten vallen.

‘Mickey Spillane,’ zei ze met een knikje naar zijn pocketboek: *Rendez-vous met de dood*. Hij had het boekje op de veranda neergelegd toen zijn moeder hem eraan was komen herinneren dat hij de hordeur moest maken. ‘Je lievelingsschrijver?’

‘Ik, eh. Ja, mevrouw. Ik ben Pete,’ voegde hij daar haastig aan toe. ‘Pete Nilsson.’

Haar brede mond krulde op en ze bukte om zijn hamer op te rapen. ‘Dan kun je me misschien vertellen hoe een dame hier aan een kamer kan komen, Pete de Hamer.’

En zo was Pete verliefd geworden. Sinds zijn dertiende was hij al heel vaak verliefd geweest, onder andere op meisjes in zijn klas op de Gompers Junior High School, maar hoofdzakelijk op Nora Walsh in 4A met haar zachte Ierse klinkers en soms ook op Arlene Hupp met haar dansende paardenstaart in 3C. Maar deze vrouw met de rode baret was van een andere orde. Hij schatte haar een jaar of vijfendertig (oud genoeg om een interessant verleden te hebben). In haar ene hand had ze een nogal versleten koffer en ze droeg een beige jas met ceintuur rond een figuurtje dat detective Mike Hammer (Pete’s grote held) ‘zo strak als een doorgaande weg in Pennsylvania’ genoemd zou hebben.

En ze had hem Pete de Hamer genoemd. Pistolen Pete had meteen voor hem afgedaan. Hij wou dat hij zijn gleufhoed achter op zijn hoofd kon schuiven en op lijzige toon ‘ik zal u wel even een rondleiding geven, *ma’am*’ kon zeggen. Maar hij droeg geen hoed, alleen een oude honkbalpet van de Washington Senators. En binnen hoorde hij zijn moeder al roepen: ‘Met wie sta je te kletsen, Pete? Ben je klaar met die deur?’

‘Er is iemand voor de kamer, mam. Mevrouw...’ Hij keek achterom, want hij bedacht dat hij haar naam niet had gevraagd.

‘March.’ Weer zo’n trage, geamuseerde glimlach. ‘Mevrouw Grace March.’

Pete’s moeder kwam met een rood aangelopen hoofd en een geïrriteerde gezichtsuitdrukking in haar gewatteerde ochtendjas naar buiten, bekeek

de nieuwkomer van top tot teen en stelde zich voor. ‘Mevrouw, zei u?’ Zonder gêne keek ze of ze een trouwring onder de witte handschoen van mevrouw March kon ontdekken. ‘Mijn pension is alleen voor nette dames. Als u en uw man –’

‘Ik ben sinds vorig jaar weduwe.’ Mevrouw March klonk niet alsof ze dat heel erg vond, dacht Pete.

‘Zijn er kinderen? Het is maar een kleine kamer en er is niet genoeg ruimte voor –’

‘Nee, ik ben alleen.’ Mevrouw March stond nog steeds met haar koffer in de hand. Pete zag dat zijn moeder het niet prettig vond dat ze een halve kop kleiner was dan haar mogelijke nieuwe huurster.

‘Nou, laat u uw koffer dan maar even in de keuken staan, dan laten we u de kamer zien.’ Zijn moeders stem had een toon die Pete al vaker had gehoord, iets tussen tegenzin en gretigheid in. Tegenzin omdat ze onbekenden niet vertrouwde en gretigheid omdat nieuwe huurders geld in het laatje brachten. Hij wist ook dat hij niet zo slecht over zijn moeder moest denken, maar toch zou hij liever zien dat ze wat... hartelijker zou zijn als ze iemand binnenvroeg. ‘Wil je soms niet dat de huurders je aardig vinden, mam?’ had hij haar ooit gevraagd, nadat ze tegen de huurster van 3B had gemopperd dat ze geen waterspeters in de gootsteen achter moest laten. ‘Alleen slappingen maken zich daar druk om,’ had ze tegen hem gezegd. ‘Het enige wat telt is dat ze hun huur op tijd betalen.’ Daar had hij niets op terug weten te zeggen, of beter gezegd: hij had wel beter geweten dan daar iets op terug te zeggen. Nu ben je precies je vader, zou ze hem op bitse toon hebben verweten als hij haar had tegengesproken. Pete de Hamer was zelfs de sterkste jongens van de wijk de baas, maar zijn moeder hoefde maar ‘precies je vader’ te zeggen of hij schrompelde ineen alsof hij in zijn gezicht was geslagen.

‘Wilt u misschien een kopje koffie, mevrouw?’ vroeg hij terwijl hij de deur openhield. Zijn moeder wierp hem een geërgerde blik toe.

‘Erg vriendelijk van je,’ – de nieuwkomer glimlachte hem weer toe – ‘maar ik kan maar beter eerst de kamer bekijken.’

Die stelt niet veel voor, had hij tegen haar willen zeggen toen ze achter zijn moeder aan de trap op liep. Een berghok boven in het oude bakstenen huis, naast de overloop op de derde verdieping. Pete’s moeder had bedacht

dat ze daar nog wel een huurster in kon proppen. Pete had tijdens zijn laatste schoolvakantie alle rommel uit dat kamertje moeten halen. Hij had losse vloerplanken vastgetimmerd en een piepklein ijskastje naar boven moeten slepen, zodat zijn moeder in de advertentie kon beweren dat de kamer een kitchenette had. Zelf kon hij het zich niet voorstellen dat iemand in zo'n schoenendoos zou willen wonen.

‘Ze neemt hem,’ zei zijn moeder tien minuten later. Ze kwam blozend van blijdschap de trap af. ‘Ze heeft zelfs zes maanden vooruitbetaald en maakt een nette indruk. Niet dat je daar tegenwoordig nog op af kunt gaan. Hier, voor je hem naar boven brengt...’ Ze klikte de sluitingen van de koffer open.

‘Mam!’ siste Pete. Hij voelde dat hij rood werd tot over zijn oren. ‘Ik vind het vreselijk dat je dat doet –’

‘Stel je niet aan. Wil je soms dat we een drugsverslaafde of een sloerie in huis nemen? Of een communist? We kunnen beter even kijken, voor we niet meer van haar afkomen.’ Mevrouw Nilsson doorzocht haastig maar behendig de keurig opgevouwen blousejes en rokken, bepotelde een grote glazen pot die zo te zien vol nylonkousen zat en inspecteerde de toiletartikelen. Pete beet op zijn lip en dacht aan zijn leraar Engels op de Gompers Junior High School, die had verteld dat het woord ‘mortificatie’ – een duur woord voor beschaming – van het Latijnse woord voor ‘sterven’ kwam. Pete snapte nu wel waarom, want hij schaamde zich zo dat hij het liefst door het versleten linoleum van zijn moeders keuken heen in de grond was gezakt. Vind alsjeblieft niets, smeekte hij in stilte. Hij keek toe terwijl ze het ondergoed van de nieuwe huurster inspecteerde (zijdeachtige roze en perzikkleurige stof, zo kon hem tot zijn schaamte niet ontgaan). De kamer op de derde verdieping was al eens bijna verhuurd aan een beschaafd uitziende alleenstaande vrouw, maar toen zijn moeder háár koffer had doorzocht, had ze een pakje van ‘die dingen’ gevonden (die rubber dingen waarvan de jongens op school beweerden dat ze die van hun oudere broers stalen) en na een pijnlijke confrontatie was de vrouw nog voor ze de kamer had betrokken weer op straat gezet, zonder het voorschot terug te krijgen dat ze net had betaald.

Pete hoopte dat Grace March een tijdje zou blijven.

‘Goed, breng maar naar boven.’ Mevrouw Nilsson deed de koffer

weer dicht. Ze leek enigszins teleurgesteld te zijn over het feit dat ze niets interessanter dan een roze naaldenkoker had gevonden. ‘En kom meteen weer naar beneden. Nadat je je zusje naar de bibliotheek hebt gebracht, moet je onkruid wieden bij de tomatenplanten.’

‘Ja, mam,’ zei Pete met een zucht.

‘Je bent een brave jongen,’ zei ze, waarna ze hem even in zijn oor kneep terwijl hij de koffer naar de eerste van de drie trappen sleepte.

De deur rechts van de piepkleine overloop op de derde verdieping stond op een kier, maar Pete klopte toch eerst aan. ‘Mevrouw March?’

‘Ach, laat dat mevrouw March toch zitten,’ hoorde hij haar zeggen. ‘Als ik dat hoor, kijk ik steeds of ik mijn schoonmoeder zie. En dat ik geen schoonmoeder meer heb, is nu juist een van de weinige voordelen van het weduwschap.’

‘Oké, mevrouw M... Eh, mevrouw Grace.’ Hij bracht de koffer naar binnen en schaamde zich meteen weer voor de omvang van dat kamertje. Tegen een van de muren stond een smal eenpersoonsbed. Verder was er een gammel bureautje dat ook dienstdeed als salontafel en een versleten leunstoel. En wat zijn moeder een kitchenette noemde, was in werkelijkheid gewoon een ijskastje ter grootte van een bierkrat met een elektrisch kookplaatje erop. De muren waren nog het ergst: omdat de kamer vlak onder het dak lag, liepen ze schuin. Ze waren gifgroen geschilderd, maar de verf was verbleekt en bladderde. Wil je hier echt wonen, vroeg hij zich af. Maar mevrouw Grace sloeg daar allemaal geen acht op. Ze had haar beige jas opgehangen, haar espadrilles uitgetrokken en liep nu rond in een oude bloemetjesrok en een rond haar middel opgeknoopt mannenhemd. Ook schoof ze het raam open zodat ze naar het plein voor het huis kon kijken.

‘En, heeft mijn koffer de inspectie doorstaan?’ vroeg ze zonder zich om te draaien. Ook nu weer was Pete het liefst door de grond gezakt, maar ze keek achterom en glimlachte hem ondeugend toe. ‘Er ligt een glazen weckpot tussen mijn ondergoed. Waar kan ik die vullen?’ Ze keek de kamer rond, waarin duidelijk geen wasbak te vinden was.

‘De badkamer is op de overloop. Een wastafel en toilet, althans.’ Als hij ‘toilet’ tegen een dame zei, begon hij weer hevig te blozen, merkte hij.

‘Als u in bad wilt, moet u naar de tweede verdieping.’ De badkamer waar ’s ochtends tussen zeven en acht toch al drie vrouwen om de badkuip en de spiegel vochten. ‘Als ik u een goede raad mag geven,’ zo hoorde hij zichzelf zeggen, ‘zorg dan dat u niet tussen Claire in 3B en Arlene in 3C komt wanneer ze ruziemaken over wie als eerste in de badkamer mag.’

‘Ik zal het onthouden.’ Mevrouw Grace had haar koffer geopend en haalde de glazen pot tussen haar nylonkousen en blousejes vandaan. ‘Zou je die voor me kunnen vullen? Met heet water, alsjeblieft.’

Toen hij terugkwam met de klotsende weckpot had ze al een handvol theezakjes tevoorschijn gehaald die ze in de pot hing. Ze strooide er ook nog een stuk of tien zakjes suiker in leeg, die ze zo te zien uit een cafetaria had meegenomen. ‘Zonnethee,’ zei ze in antwoord op Pete’s verbaasde blik toen ze de glazen pot naar het raam bracht en voorzichtig op de stenen vensterbank in de zon zette. ‘Je laat de pot drie uur op een warme veranda of vensterbank in de zon staan. Je hebt nog nooit zoiets lekkers geproefd. Een oud boerenrecept uit Iowa.’

‘Komt u daarvandaan? Uit Iowa?’

‘Oorspronkelijk wel.’ Ze deed een stap achteruit en keek met een bewonderende blik naar de pot met de glanzende zonnethee, maar weidde niet verder uit. ‘Wie is de muzikant?’ vroeg ze, met een schuin hoofd luisterend naar de zwoele saxofoon tonen van ‘Sentimental You’ die op de warme wind naar binnen waaiden.

‘Dat is Joe Reiss, de buurman. Hij speelt bij de Amber Club, een eindje verderop. Hij oefent heel vaak.’

‘Hoeveel kostgangers hebben jullie hier?’

‘Acht, als mam alle kamers verhuurd heeft.’ Hij stak zijn handen in zijn zakken en durfde een glimlach aan. ‘De anderen ontmoet u bij het ontbijt. Dat is tussen zeven en halfacht,’ zei hij zoals altijd. ‘Het ontbijt is bij de huur inbegrepen, ook al ontbijten veel van onze huurders liever bij de Crispy Biscuit aan de overkant van het plein.’ De eerlijkheid gebood hem dat erbij te zeggen. Zijn moeder deed natuurlijk haar best, maar de rubberachtige roereiëren en slappe bacon (die precies om zeven uur op tafel werden gezet en precies om zeven uur negenentwintig en achteenvijftig seconden weer werden weggehaald) waren nou niet bepaald... Laten we zeggen dat niets op kon tegen de pannenkoekjes op het plein.

‘Jij bent een rijke bron van informatie, hè?’ Mevrouw Grace haalde een pakje Lucky Strikes tevoorschijn en schudde er een sigaret uit.

‘Mijn moeder staat roken niet toe,’ hoorde Pete zichzelf zeggen.

‘Dat weet ik.’ Mevrouw Grace streek kalmpjes een lucifer af, stak haar sigaret aan, inhaleerde diep en blies weer uit door het openstaande raam. ‘Maar wat niet weet, wat niet deert.’

‘Mijn moeder weet alles,’ zei Pete nadrukkelijk. Je hoorde haar nooit aankomen. Als ze op pantoffels liep, kon ze je bespringen als een duveltje uit een doosje. ‘Precies wanneer je je jas op de vloer hebt laten liggen of zelfs maar overweegt om je voeten op de bank te leggen,’ had hij een van de huursters ooit horen zeggen. Dat was Nora Walsh in 4A, die knappe met het lichtbruine haar dat glansde in de zon. En Nora had gelijk. Pete’s moeder kon een jas op de grond of een schoenafdruk op de bank niet uitstaan. Dat werkt op haar zenuwen, zou Mickey Spillane zeggen. ‘Mijn moeder heeft het niet gemakkelijk gehad,’ zei hij als trouwe zoon. ‘Ze is nogal rigide als het om de regeltjes gaat. U snapt het wel, in deze moeilijke tijden.’ En het waren inderdaad zware tijden. De oorlog was nog niet zo lang voorbij en het was slechts een kwestie van tijd voor de atoombom de hele wereld naar de verdoemenis zou helpen. Bovendien probeerden de communisten overal herrie te schoppen. Dat zei senator McCarthy tenminste.

‘Het is ons geheimpje.’ Mevrouw Grace tikte glimlachend de askegel door het raam naar buiten. Zelfs haar ogen lachten mee. Goudbruine ogen met dezelfde kleur als haar haar. Ze bleven vaak een beetje half geloken, alsof ze alles met een nogal slaperige en geamuseerde blik bekeek. ‘Waarom heet dit eigenlijk Briarwood House?’

‘Omdat het op de hoek van Briar Avenue en Wood Street staat.’ Dat klinkt chiquer, had zijn moeder gezegd toen ze de letters op het bord schilderde: BRIARWOOD HOUSE: PENSION VOOR DAMES. ‘Zo krijgen we kostgangers van de betere soort.’ Maar het huis was een doodgewoon huis, dacht Pete. Een hoog en smal bakstenen huis in het betere deel van Foggy Bottom, geen landhuis zoals in de detectiveromans over Lord Peter Wimsey die hij afgelopen zomer gelezen had.

‘Hoe lang hebben jullie al kostgangers?’

Pete keek naar zijn schoenen. ‘Sinds mijn vader wegging.’ Hij zette

zich schrap voor het moment waarop ze daarover door zou vragen. Dat deden volwassenen altijd. Maar mevrouw Grace nam nog een flinke trek van haar Lucky Strike en keek haar nieuwe onderkomen rond: de limoenkleurige verf, het schuin lopende plafond, het raam van postzegelformaat. ‘Het stelt niet veel voor,’ zei Pete. Hij had het gevoel dat hij zich moest verontschuldigen, maar ze schudde haar hoofd.

‘Dit alles,’ – met haar sigaret maakte ze een weids gebaar dat de zonnige vensterbank, de jazzmuziek en de voetstappen op de trap omvatte – ‘heeft mogelijkheden.’

‘O, ja?’ Pete had het idee dat hij dat woord al heel vaak had gehoord. Meestal van volwassenen die je uitlegden waarom je iets niet nú kon doen. Later misschien. Kijk eens naar die met perzikachtig pluis begroeide kin in de spiegel en denk aan de mogelijkheid dat je je ooit zult moeten scheren; kijk naar de langsrijdende auto’s en denk aan de mogelijkheid dat je ooit zelf in een auto zult rijden. Voor Pete duidde het woord ‘mogelijkheid’ op iets dat nog heel ver in de toekomst lag en misschien wel nooit zou gebeuren.

‘Dit hele huis heeft veel mogelijkheden,’ zei mevrouw Grace. Ze leek erg zeker van haar zaak. ‘En jij ook, Pete de Hamer.’ Ze glimlachte hem weer toe en drukte haar sigaret uit op de stenen vensterbank, naast de glazen pot. ‘En nu wegwezen. Kom over ongeveer drie uur terug. Dan heb ik uitgepakt en krijg je een glas zonnethee. Dan waan je je in hemelse sferen.’

Maar Pete had nu al het gevoel dat hij in de hemel was. Fluitend liep hij 4B uit. Hij bleef zelfs niet stilstaan toen hij door de half openstaande wc-deur een glimp van zichzelf in de spiegel boven de wasbak opving. Pete de Hamer... Als hij later de stoerste smeris van de stad was, zou hij misschien een hamer in zijn broekriem steken: de hamer waarmee hij de Warring-bende, de grootste misdaadfamilie van Washington en omstreken, had verpletterd. Dan zou hij een jaar of dertig zijn, in plaats van dertien. In plaats van jeugdpuistjes zou hij een stoere baardschaduw op zijn kin hebben en hij zou een slappe gleufhoed boven zijn hoge voorhoofd dragen in plaats van een honkbalpet van de Washington Senators.

Ja, hij zag het al bijna voor zich. Want hij had mogelijkheden. De nieuwe huurster had het zelf gezegd.

Grace' zonnethee

6-8 theezakjes naar keuze
1 citroen in dunne plakjes
honing of suiker

1 Vul een glazen pot met 3,5 liter koud water; bij voorkeur eerst gekookt.

2 Voeg de theezakjes toe en zet de pot op een zonnige plek op de veranda of vensterbank en laat drie tot vijf uur in de zon staan.

3 Verwijder de theezakjes en breng de thee op smaak met honing of suiker. Voeg de citroenschijfjes toe en zet de pot in de koelkast.

4 Drink de thee met een nieuwe vriendin op een mooie zomerdag, terwijl je luistert naar 'If I Knew You Were Coming I'd've Baked a Cake' van Eileen Barton and the New Yorkers.

Beste pap, schreef Pete. Hij zat aan de tafel in de gang en moest eigenlijk zijn huiswerk doen, om nog maar te zwijgen van het feit dat hij zijn zusje moest helpen leren lezen. Zijn moeder zette hem daar elke avond neer om de huurders hun post te overhandigen als ze van hun werk kwamen, maar Lina probeerde zich steeds weer onder haar leeswerk uit te wurmen, en onder het maken van zijn wiskundesommen schreef Pete een brief aan zijn vader. Dat probeerde hij althans. Lina luistert altijd met de radio op z'n hardst naar The Adventures of Ozzie and Harriet. Is dat de reden waarom je niet naar huis wilt komen?

Dat kraste hij door. *Lina luistert naar Ozzie and Harriet en doet lees-oefeningen. Ze wordt al best goed!*

'Wat staat daar?' Lina prikte met een groezelig vingertje op de derde regel van haar boek.

'Lees het hardop, Linaatje. H-i-n... Wat krijg je dan? En dan de rest: k-e-l-e-n.'

Ze trok een pruillipje. Ze was negen, maar had het leesniveau van een zevenjarige. Dat ze een lui oog had hielp ook niet echt mee – strabisme, zo moest hij het noemen. Maar het was niet heel ernstig. Haar linkeroog

dwaalde gewoon een beetje. Er bestonden brillen die dat konden verhelpen, had de huisarts gezegd, maar dat had mam geweigerd. Te duur.

‘Ik zal je een hint geven,’ zo drong Pete aan terwijl Lina nog pruilde. ‘Het is een spelletje dat jij heel vaak speelt. Kom op. Hin... Hoe gaat het verder?’

‘Dat wééét ik niet...’

‘Ik hoor dat we een nieuwe bewoonster hebben!’ Felicity Orton uit 2A deinde de gang in. Het ruisen van de crinoline onder haar roze rokje was duidelijk hoorbaar. In de ene arm droeg ze een mengkom, terwijl ze met de andere haar baby Angela tegen haar heup klemde. Het waren hun jongste bewoners. Pete’s moeder had met een minachtend gesnuif opgemerkt dat ze waarschijnlijk rechtstreeks van de kraamafdeling hierheen was gekomen. ‘Is 4B eindelijk verhuurd?’

‘Ja, mevrouw Fliss.’ Fliss was Felicity’s Engelse bijnaam, zo had ze Pete op haar eerste dag al verteld. Haar Britse accent was na bijna zeven jaar in de VS iets minder sterk geworden, maar in Pete’s ogen was ze altijd nog een exotisch prinsesje. *Gelukkig is het mevrouw Fliss. Miss Fliss zou vreselijk hebben geklonken!* Pete had erbij gestaan en geprobeerd zich een citaat te herinneren over een roos die altijd even lekker rook, wat voor naam je hem ook gaf, maar tegen de tijd dat hij het weer wist was ze alweer verdwenen. ‘Hier is de post,’ zei Pete, terwijl hij de enveloppen overhandigde die hij eerder apart had gelegd. ‘Er zit een brief uit San Diego bij.’

Glimlachend keek ze naar het handschrift van haar man op de envelop. Ze verschoof de baby iets zodat ze de brief in haar zak kon steken. ‘Mag ik jullie oven gebruiken?!’ Alles wat ze zei leek te zijn geaccentueerd door uitroeptekens en grote verschillen in toonhoogte. ‘Ik wil iets lekkers maken om de nieuwe bewoonster te verwelkomen. Zou ze *sugar biscuits* lekker vinden? Cookies,’ zo corrigeerde ze zichzelf. ‘Jullie Yankees zeggen cookies in plaats van biscuits.’

Lina keek op van haar boek. ‘Ik vind *sugar cookies* lekker.’ Haar blik liet Fliss niet meer los, alsof ze was vastgelijmd.

‘Het eerste koekje is voor jou!’ beloofde Fliss, maar Pete hoorde de vermoeide klank achter die kunstmatige vrolijkheid. Als je Lina eenmaal aan je rokken had hangen, bleef dat meestal de hele dag zo. Als je haar

los probeerde te weken, werd ze boos en begon ze te mokken. Maar Fliss glimlachte vriendelijk en er verschenen weer kuiltjes naast haar roze gestifte mond. ‘Het deeg is al gemixt. Tien minuten op 190 graden. Mag ik?’

Officieel mochten de huurders de keuken niet gebruiken, maar voor Fliss, die keurig netjes was en als bedankje altijd koekjes achterliet, maakte Pete’s moeder soms een uitzondering. ‘Toe maar,’ zei Pete met een handkusje voor de kleine Angela om haar aan het lachen te maken. Ze zag er altijd zo mooi roze uit met haar kleine kanten mutsjes. Fliss met haar springerige *flipped bob* en ruisende rokken was zelfs nog knapper... Ze was natuurlijk al getrouwd (haar man was legerarts en moest nog een tijdje op zijn basis in San Diego blijven, daarom woonde zij in het pension), maar ze rook naar suiker en kaneel en was altijd aardig voor Pete, dus onwillekeurig keek hij haar verlangend na toen ze langs hem naar de keuken trippelde.

Beste pap, zou je naar huis komen als mam iets meer op mevrouw Fliss leek? Vrolijk, zoetgeurend en zonder ooit te schreeuwen?

Pete schoof de brief met een chagrijnig gezicht opzij en ging verder met zijn algebra. Waarvoor had hij eigenlijk algebra nodig? Maakte Mike Hammer zich soms druk over $a^2+b^2=c^2$ als een of andere gluisperige onderwereldfiguur hem een loer probeerde te draaien? Nee, dat deed hij niet.

Ergens in de keuken achter hem hoorde hij iets vallen. ‘Een beetje verder weg gaan staan als ik de ovendeur opendoe, Lina –’

Pete hoorde zijn zusje mopperen: ‘Het was mijn schuld niet, mevrouw Fliss...’

‘Ik hoor dat het huis een nieuw slachtoffer heeft gemaakt.’ Claire Hallett uit 3B stormde met haar handtas om haar arm naar binnen. Claire werkte als secretaresse voor een van de senatoren in het Capitool en had een scherpe blik en een al even scherpe tong. Ze was groot en dominant. Haar keurige blouse spande zich gevaarlijk om haar prangende boezem, haar heupen probeerden zich uit haar keurige rok te bevrijden en haar felrode krullen deden hun best aan haar keurige haarspelden te ontsnappen. ‘Wie heeft je moeder erin geluisd om dat hok op de derde verdieping te accepteren?’

‘Niemand is erin geluisd,’ zei Pete als trouwe zoon. ‘Mevrouw Grace zegt dat de kamer mogelijkheden heeft.’

‘Mogelijkheden? Voor wat? Als brandhaard?’ toeterde Claire.

‘Speel niet met je leven,’ mompelde Pete terwijl hij haar de post toeschoof, waarna ze langs de oude mevrouw Muller stormde die juist van 2B de trap af kwam. De oude vrouw met haar door motten aangevreten rok en een gezicht dat altijd op storm stond, pakte brommend haar post aan en toen Pete vroeg of ze een prettige dag had gehad antwoordde ze met een kortaf *nem*. Dat was Hongaars voor nee, zo wist Pete inmiddels. Reka Muller sprak zelden Engels en als ze iets in het Hongaars zei was dat meestal ‘nee’. Vervolgens kwam Arlene Hupp uit 3C, die voor de Commissie voor On-Amerikaanse Activiteiten van het Huis van Afgevaardigden – de HUAC – werkte. Bij haar kon je terecht voor de laatste roddels over wie er nu weer in de getuigenbank zat te zweten en mensen verklikte.

‘Communisten, Pete.’ Arlene schudde haar hoofd, waarbij haar paardenstaart op en neer wipte. Uit haar handtas stak het nieuwste nummer van *Counterattack*. ‘Hollywood is ervan vergeven. Je zou het rapport eens moeten lezen dat net in *Red Channels* is verschenen. Ik zal een exemplaar voor je moeder achterlaten. Oei, is er iemand koekjes aan het bakken? Ik volg een nieuw dieet: geen suiker, geen broodjes bij het avondeten...’

Terwijl Arlene haar post aannam en wegliep, klonk in de keuken het geraas van vallende pannen. Fliss klonk nu toch een beetje ongeduldig. ‘Geeft niet, Lina. Dat moeten we gewoon nog eens uitrollen...’

Lina’s mikkende antwoord: ‘Het was mijn schuld niet!’

De voordeur ging weer open en hoera, daar was ze. Pete rechte zijn rug en onderdrukte de neiging zijn haar glad te strijken. Claire Hallett was dertig, Fliss was vierentwintig en zijn nieuwe vlam, mevrouw Grace, moest zelfs tegen de vijfendertig lopen, maar Nora Walsh uit 4A was de jongste bewoonster: ze was pas twintig en zeven jaar verschil was toch niet zoveel? Zijn puistjes zouden over een paar jaar toch wel verdwenen zijn en dan zou Nora – die voor de National Archives werkte en gehuld in het ene na het andere strak gesneden mantelpakje als een of andere filmster door zijn leven gleeed – eindelijk beseffen dat hij niet alleen de zoon van mevrouw Nilsson was die het ijs voor de ijskasten van de huurders naar boven zeulde, maar ook een man. ‘Noem me maar Nora,’ zou ze ademloos zeggen...

Over wat er daarna zou gebeuren had Pete minder duidelijke ideeën. Sinds kort vond hij vrouwen ongelooflijk interessant, maar meer als objecten om van te dromen dan om op een bank te gooien, zoals detective Mike Hammer altijd deed. (Hoe ging je verder, na dat gooien?)

‘Hallo Pete.’ Nora trok haar strooien hoed van haar hoofd en schonk hem een glimlach die zijn tenen deed opkrullen. Ze had geen lachkuiltjes zoals Fliss en niet zulk mooi haar als Claire – ze was nogal lang met rustige bruine ogen en bruin haar – maar haar lach had iets ondeugends dat hem deed smelten alsof hij van boter was. En dat haar, altijd mooi opgestoken op haar achterhoofd. Het had de gouden glans van een door de golven gladgestreken strand. ‘Algebra? Huiswerk? En dat in de zomer?’

‘Ik moet nog iets inhalen van vorig jaar,’ bekende Pete. ‘Mijn leraar wil dat ik deze zomer nog wat oefen.’ Nora trok een vies gezicht en hij verzamelde de moed om haar iets te vragen. ‘Had je ook een hekel aan algebra?’

‘Ik haatte het met het vuur van duizend zonnen.’ En op gedempte toon: ‘Die nieuwe huurster, mevrouw March – ze woont pal tegenover me op de derde verdieping – weet je dat ze een televisie heeft?’

‘Nee!’ Pete zette grote ogen op. Het huis had een antenne, maar zijn moeder wilde geen tv kopen. Te duur, zei ze.

‘Een televisie?’ Lina stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur. Er zat suiker op haar neus. ‘Mag ik kijken?’

‘Je moet je leeslesje afmaken, Linaatje,’ zo waarschuwde Pete. ‘Val mevrouw Fliss niet langer lastig.’ Met een nors gezicht ging Lina weer naast hem zitten. Ze sloeg haar boek open. ‘Lees alles nog een keer hardop voor,’ zei Pete bemoedigend, maar Lina keek hem aan met een nietszeggende blik. Haar slappe haar floepte uit haar plastic haarklem.

‘Ga zo door met de algebra, Pete,’ zei Nora. Ze pakte haar post en wierp hem weer een glimlach toe. ‘Misschien schop je het wel tot ingenieur. Ik heb gezien hoe je dat tuinhek voor je moeder in de achtertuin hebt gemaakt, om nog maar te zwijgen over Lina’s schommel. Je hebt een timmermansoog.’

Pete bloosde. Eerst mevrouw Grace die zei dat hij potentieel had en nu zei juffrouw Nora dat hij een timmermansoog had. Hij zou het liefst zien dat ze nog even met hem bleef staan praten, maar het onderwerp

van zijn verlangens liep al op haar lange, slanke benen de trap op. Fliss kwam even later haastig de keuken uit. Ze droeg de baby, twee borden met koekjes en de brief van haar man bij zich, maar leek ergens anders te zijn met haar gedachten. Pete wilde bijna vragen wat er aan de hand was, maar ze had een van de borden al bij hem op tafel gezet en liep alweer weg. ‘Twaalf koekjes voor je moeder, Pete, precies zoals ze het wil!’ Er viel een knipsel uit een krant uit San Diego uit de envelop die ze zojuist in haar zak had gepropt en Pete raapte het op. ‘OORLOG TUSSEN NOORD- EN ZUID-KOREA,’ schreeuwde de krantenkop. ‘COMMUNISTISCHE TROEPEN VALLEN HET DOOR DE VS GESTEUNDE LAND BINNEN...’

‘Mevrouw Fliss,’ begon Pete, maar ze verdween al naar boven. Hij zuchtte. Hij had klap eens in je handjes met haar kleintje willen spelen en willen vragen of haar man in Californië misschien filmsterren had ontmoet. Dat was veel interessanter dan Korea. Hij wist niet eens wat dat was. Maar Fliss was al weg en Pete slaakte weer een zucht. Zonder erbij na te denken propte hij drie koekjes in zijn mond. De huursters bleven nooit staan om een praatje te maken. Het was even hallo in de gang en goedemorgen bij het ontbijt, maar verder waren ze net schepen die elkaar passeerden in de nacht. Briarwood House was blijkbaar geen plek waar mensen gezellig met elkaar omgingen.

Nog een uur later kwam zijn moeder binnen met de boodschappen. Drie karbonaadjes. Pete stelde somber vast dat ze wel erg klein waren. Mam was erg precies. Zij, Lina en Peter kregen alle drie evenveel op hun bord en dat was natuurlijk eerlijk. Maar de afgelopen drie maanden was hij zeker zeven centimeter gegroeid en hij had voortdurend honger. Hij zou die drie karbonaadjes makkelijk in z'n eentje op kunnen. Mam zou zeggen dat hij hebberig was en daar had ze natuurlijk gelijk in. Hij had zonder het te beseffen ook al de helft van de koekjes opgegeten.

Beste pap – Maak je nog weleens Zweedse gehaktballetjes? Ik weet nog dat je elke donderdagavond, als mam naar haar brideclub was, een grote pan vol maakte. We schepten ze over pasta met boter...

Natuurlijk waren niet alle avonden met zijn vader zo gezellig geweest. De avonden waarop zijn vader uit het raam starde en het niet kon opbrengen om de krant te lezen, Pete's huiswerk na te kijken of wat dan ook te doen. Toen hij nog thuis was, was het ook niet altijd leuk,

zei Pete tegen zichzelf, maar om de een of andere reden kon hij op dit moment alleen nog denken aan de avonden waarop zijn vader Zweedse gehaktballetjes maakte.

‘Pete, heb je nog onkruid gewied?’ Zijn moeder telde de koekjes en Pete schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel. ‘Maar zes? Meestal laat ze er twaalf –’

‘Ik heb een halve mand vol kool geoogst,’ zei hij snel. ‘Kunnen we koolsoep eten?’ Hij was niet dol op kool, maar misschien vulde het genoeg om het knagende gevoel in zijn maag te verdrijven.

‘Doe niet zo gek. Ga met die mand naar de delicatessenzaak. Misschien wil meneer Rosenberg ze kopen. Hij vindt zichzelf niet te chic om af en toe ook wat groente te verkopen en mooie kolen uit eigen tuin leveren zes cent per pond op. Laat je niet afschepen met vijf cent per pond. Daarna moet je naar Moonlight Magnolias,’ ging mevrouw Nilsson verder terwijl ze haar boodschappentas leeghaalde. ‘Ik heb met de bloemist gesproken. Hij heeft een baantje voor je.’

‘Een baantje?’

‘Ja, vegen, bloemen bezorgen. Dat soort dingen. Als de school weer begint, kun je natuurlijk minder uren werken’ – ze klonk teleurgesteld – ‘maar het levert in elk geval iets op.’

Pete keek naar zijn algebrasommen, waar hij nog geen uur geleden zo graag vanaf had willen zijn. ‘Als ik eerst nog naar de delicatessenzaak en de bloemist moet, krijg ik dit nooit voor het eten af,’ mompelde hij.

‘Ja?’ Zijn moeder haalde haar schouders op. ‘En?’

‘Ik heb die algebra ooit misschien nog nodig.’ Want misschien zou hij ooit ingenieur worden. Pete was niet dom. Hij wist heus wel dat hij nooit de stoerste smeris ten westen van de Potomac zou worden, en hij zou waarschijnlijk ook nooit tweede honkman worden bij de Washington Senators (zijn andere toekomstdroom). ‘Papa zei altijd dat als ik net als hij naar Johns Hopkins ging –’

‘Ach, lieverd, jij gaat toch niet naar de universiteit.’ Toen ze de blik op zijn gezicht zag, kwam ze bij hem staan en wreef ze over zijn schouder. ‘Denk je dat ik dat kan betalen? Als alleenstaande vrouw? Het zijn moeilijke tijden.’

‘Papa was ook werkstudent. Ik zou...’ mompelde Pete. Papa had altijd

gezegd dat hij dat ook kon doen. Dat hij alles kon doen wat hij maar wilde.

‘Ik heb je hier nodig, Pete. Hier in en rond het huis. Je moet me helpen met de huurders. Ik kan niet zonder je.’ Zijn moeder zoende hem op zijn wang. ‘Gelukkig mag je op je zestiende van school af. Of kan het al op je vijftiende?’ vroeg ze zich af, terwijl ze terugging naar de keuken en de radio, waarop nog steeds *Ozzie and Harriet* te horen was, uitzette. Lina begon te jengelen. ‘Lina, je stelt mijn geduld erg op de proef –’

Pete bleef nog even zitten en ruimde toen stillerjes zijn half afgemaakte huiswerk op. Wegwezen, zei hij in gedachten tegen zichzelf in de stoerste Mickey Spillane-stem die hij kon bedenken, anders laat ik dat pluizige kinnetje van je alle hoeken van de straat zien. Hij ging de kolen halen, maar eerst voegde hij nog een laatste zinnetje toe aan zijn brief.

Pap, kom je ooit nog thuis?

Lees verder in *De Briar-club...*

Eerder verschenen van Kate Quinn:

De vrouwen van Bletchley Park

De vrouw met de rode ster

Eerste druk mei 2025

Oorspronkelijke titel *The Briar Club*

Oorspronkelijke uitgever William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers

Copyright © 2024 by Paul Wehmeyer Productions LLC.

Recepten voor medovik and rassonik © Natasha Kravchuk

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Frank van der Knoop

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer naar een ontwerp van Elsie Lyons

Omslagbeeld © Aimee Marie Lewis/Arcangel Images (sleutelgat); © Getty Images; © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7707 1

ISBN e-book 978 90 261 7708 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7709 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.